

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 18.

glavni urednik:
Drago Glamuzina

izvršna urednica:
Sandra Ukalović

Neale Donald Walsch
Razgovori s Bogom
• jedan neobični dijalog •
Knjiga 1

izdavač:
V.B.Z. d.o.o.
10010 Zagreb, Dračevićka 12
tel: 01/6235-419, fax: 01/6235-418
e-mail: info@vbz.hr
www.vbz.hr

za izdavača:
Mladen Zatezalo

urednice knjige:
Jasna Rodić
Marija Bošnjak

korektura:
Mirta Škrlec

grafička priprema:
V.B.Z. studio, Zagreb

tisak:
Znanje d.o.o., Zagreb
ožujak 2018.

Neale Donald
Walsch
**Razgovori s
Bogom**
• jedan neobični
dijalog •

Knjiga 1

s engleskoga prevela:
Marinka Boljkovac

v|b|z

ZAGREB
2018.

na čistom, jednostavnom *Life-gefeelkinu*, osjećanju života (ja sam izmislilo tu riječ) koji su mi pružili.

Vi znate kako je to kad vam netko pruži osjećaj, veličanstveni trenutak spoznaje *što je stvarna istina o životu*. Meni su takvi ljudi bili većinom kreativni umjetnici ili izvođači, jer ja iz umjetnosti dobivam inspiraciju kojoj pribjegavam u trenucima razmišljanja i u kojima nalazim najljepši izražaj onoga što mi nazivamo Bogom.

Stoga bih želio zahvaliti Johnu Denveru čije su pjesme dirnule moju dušu i ispunile je novom nadom o tome kakav bi život mogao biti; Richardu Bachu čije je pisanje prodrlo u moj život kao da je moje vlastito, opisujući jako mnogo onoga što je i moje životno iskustvo; Barbri Streisand, čije režisersko, glumačko i glazbeno umijeće uvijek iznova pogađa moje srce navodeći ga da *osjeti* što je istina, a ne samo da to zna; i pokojnom Robertu Heinleinu čija je vizionarska književnost potaknula pitanja i ponudila odgovore na način na koji se nitko dotad nije ni usuđio razmišljati.

Uvod

Na putu ste da doživite jedno izvanredno iskustvo. Doživjet ćete razgovor s Bogom. Da, da. Znam... to nije moguće. Vjerojatno mislite (ili su vas tako učili) da *to nije moguće*. Netko može govoriti *Bogu*, ali ne s Bogom. Odnosno da Bog *neće odgovoriti*, zar ne? Barem ne u obliku običnog, svakodnevnog razgovora!

Tako sam i ja razmišljao. A onda mi se dogodila ova knjiga. U doslovnom smislu. Ovu knjigu nisam *ja* napisao, ona se meni dogodila. A dok je budete čitali, ona će se dogoditi i vama jer *mi smo vođeni prema istini za koju smo spremni*.

Moj bi život vjerojatno bio mnogo lakši da sam sve to držao u tišini. Ali, to nije bio razlog zbog kojega mi se ovo dogodilo. I bez obzira na nevolje koje mi knjiga može donijeti (pripisuju mi svetogrđe, prevaru, hipokriziju jer nisam te istine proživljavao u prošlosti ili – što je možda još gore – nazivaju me svetim čovjekom) nije moguće sada zaustaviti taj proces. A to i ne želim. Imao sam prilike odustati od svega, ali nisam. Odlučio sam ostati pri onome što mi govore moji prirodni nagoni umjesto da slušam ono što će mi govoriti mnogi ljudi o ovome materijalu.

Ti nagoni mi kažu da ova knjiga nije besmislica, iscrpljujući rad ražočarane duhovne mašte ili tek samoopravdanje čovjeka zbog životnih zastranjenja. Oh, da, razmišljao sam ja o svim tim stvarima – o svakoj posebno. Zbog toga sam materijal dao nekolicini ljudi da ga pročitaju dok je još bio u rukopisu. Bili su dirnuti. I plakali su. I smijali su se zbog radosti i humora u njoj. I njihovi su se životi, tako su rekli, promijenili. Oni su bili prožeti. Bili su osnaženi.

Mnogi su rekli da su se promijenili.

Tada sam shvatio da je ovo knjiga za svakoga i da ona *mora* biti objavljena, jer ona je divan poklon svima onima koji istinski žele odgovore i kojima je uistinu stalo do pitanja; ona je za sve one koji su se u potragu za istinom uputili iskrenošću svoga srca, čežnjom duše i otvorenošću uma. A to smo većinom *svi mi*.

Ova se knjiga bavi gotovo svim pitanjima koja si postavljamo o životu i ljubavi, svrsi i djelovanju, ljudima i odnosima, dobru i zlu, krivnji i grijehu, opraštanju i iskupljenju, o putu do Boga i cesti za pakao, o sve-

mu. Ona izravno govori o seksu, moći, novcu, djeci, braku, razvodu, životnom pozivu, zdravlju, o budućnosti i prošlosti – o *svemu*. Ona istražuje rat i mir, znanje i neznanje, davanje i uzimanje, radost i žalost. Ona sagledava konkretno i apstraktno, vidljivo i nevidljivo, istinu i neistinu.

Moglo bi se reći da je ova knjiga »zadnja Božja riječ o stvarima« premda bi neki mogli imati teškoća da shvate, posebno ako misle da je Bog prestao govoriti prije otprilike 2000 godina i da je, ako je nastavio komunicirati, to činio samo preko svetih ljudi, vračeva, ili nekoga tko je proveo 30 godina meditirajući, 20 je godina bio dobar, ili je barem 10 godina bio pristojan (ja ne spadam ni u jednu od tih kategorija).

Istina je da se Bog obraća svakome. Dobrima i lošima. Svetima i hujama. A zasigurno nama ostalima. Uzmite sebe, naprimjer. Bog je došao k vama na mnogo načina tijekom života, a ovo je samo jedan od njih. Koliko ste puta čuli stari poučak: kad učenik bude spreman, učitelj će se pojaviti. Ova je knjiga naš učitelj.

Ubrzo nakon što mi se počeo dešavati ovaj materijal, spoznao sam da razgovaram s Bogom. Izravno, osobno. Nepobitno. I da Bog odgovara na moja pitanja u izravnom omjeru s mojom sposobnošću shvaćanja. To jest, odgovarano mi je na načine i jezikom za koji je Bog znao da ću ga ja razumjeti. Zbog toga je veliki dio pisan običnim govornim stilom, uz povremeno spominjanje materijala koje sam prikupio iz drugih izvora i iz moga prijašnjega životnoga iskustva. Sada znam da je sve ono što mi se ikada dogodilo u životu *došlo meni od Boga* i sad se to skuplja, spaja u veličanstvenom potpunom odgovoru na *svako pitanje koje sam ikada imao*.

Nekako sam usput shvatio da se stvara knjiga – knjiga namijenjena objavljivanju. Zaista, u zadnjem dijelu razgovora (u veljači 1993. godine) priopćeno mi je da će zapravo biti napravljene *tri* knjige i da će se:

1. prva knjiga baviti uglavnom osobnim temama, usredotočujući se na životne izazove i prilike pojedinca;
2. druga knjiga baviti više globalnim temama geopolitičkog i metafizičkog života na planetu i izazovima s kojima se svijet sada suočava;
3. treća knjiga baviti općim istinama najviše razine te izazovima i prilikama duše.

Ovo je prva od tih knjiga, dovršena u veljači 1993. godine. Zbog jasnoće trebao bih napomenuti da sam, dok sam razgovor bilježio rukom, podcrtavao ili zaokruživao riječi i rečenice koje su do mene stizale posebno istaknute – kao da ih je Bog isticao – i te su riječi kasnije kod unosa teksta ispisane kosim slovima.

Sada trebam reći da sam – čitajući i opet iznova čitajući mudrost sa-
držanu ovdje – duboko zbunjen svojim vlastitim životom koji su pratile
stalne pogreške i loša djela, neka vrlo sramotna ponašanja i neki izbori i
odluke za koje sam siguran da ih drugi smatraju štetnima i neoprostivi-
ma. Premda se duboko kajem što je to drugima nanijelo bol, neizmjer-
no sam zahvalan na svemu onome što sam naučio i što sam shvatio da još
imam mnogo toga naučiti zbog ljudi u mojem životu. Ispričavam se
svima zbog sporosti toga učenja. Ipak, Bog me potiče da si oprostim
zbog vlastitih promašaja i da ne živim u strahu i osjećaju krivice nego da
uvijek nastojim – i nastavljam nastojati – živjeti veličanstveniju viziju.

Znam da je to ono što Bog želi od svih nas.

Neale Donald Walsch
Central Point, Oregon
Božić 1994. godine

1.

U proljeće 1992. godine – koliko se sjećam negdje oko Uskrsa – u mojem se životu desila jedna izvanredna pojava. Bog je počeo razgovarati sa mnom. Kroz mene.

Dopustite mi da objasnim.

U to sam vrijeme bio jako nesretan, u osobnom, poslovnom i u emocionalnom smislu i cijeli mi je život izgledao kao poraz na svim razinama. Kako sam godinama imao običaj zapisivati svoje misli u obliku pisama (koja nikada nisam nikome slao) uzeo sam svoj vjerni komplet žutog papira za pisanje i počeo na njega izljevati svoje osjećaje.

Ovoga puta, umjesto da pišem novo pismo nekoj osobi za koju sam zamišljao da me muči, pomislio sam da idem ravno do uzroka, ravno do najvećeg od svih mučitelja. Odlučio sam napisati pismo Bogu.

Bilo je to pakosno, naprasito pismo puno zbunjenosti, iskrivljavanja i osuda. I hrpe ljutih pitanja.

Zašto moj život ne uspijeva? Što je potrebno poduzeti da uspije? Zašto ne mogu pronaći sreću u vezama? Zar nikada neću spoznati osjećaj kako je to imati dovoljno novca? Napokon – i najvažnije – *što sam to ja učinio da sam zaslužio provoditi životu u stalnoj, neprekidnoj borbi?*

Na moje iznenađenje, dok sam pisao posljednje u nizu ogorčenih pitanja bez izgleda za odgovor i spremao se odložiti olovku, ruka mi je ostala nad papirom kao da ju je tamo držala neka nevidljiva sila. Iznenađeno se olovka počela *sama pomicati*. Nisam imao pojma što ću napisati, ali mi se učinilo da navire neka misao, pa sam odlučio slijediti je. Ispalo je...

Zar zaista želiš odgovore na sva ta pitanja ili ti samo treba odušak?

Trepnuo sam očima... a onda se u mom umu stvorio odgovor. I njega sam zapisao.

Oboje. Sigurno se ispuhujem, ali ako na ta pitanja postoje odgovori, vraški bih ih rado želio čuti.

Ti bi »vraški sigurno« želio mnogo toga. Ali, zar ne bi bilo lijepo da si »rajski siguran«?

A ja sam napisao:

Što bi to trebalo značiti?

Prije nego što sam shvatio, počeo sam razgovor... s tim da ja nisam toliko pisao koliko *zapisivao diktat*.

To diktiranje trajalo je tri godine, i tada nisam znao kamo smjera. Odgovori na pitanja nisu stizali dok nisam završio pisanje pitanja i odgurnuo *svoje vlastite misli ustranu*. Često su odgovori stizali brže nego što sam ih mogao zapisivati i zatekao bih se u situacijama da sam grčevito škrabao kako bih stigao sve zapisati. Kad bih postao zbunjen i izgubio osjećaj da riječi dolaze s nekog drugog mjesta, odložio bih olovku i udaljio se od razgovora dok opet ne bih osjetio poticaj – oprostite, to je jedina riječ koja ovdje odgovara – da se vratim žutom kompletu papira i ponovo počnem prepisivati.

Dok ovo pišem, ti razgovori još traju i veliki dio nalazi se na stranicama koje slijede... stranicama koje sadrže zadivljujući razgovor u koji ja u početku nisam vjerovao, zatim sam pretpostavio da ima usko osobnu vrijednost, ali sada shvaćam da je on bio namijenjen širem krugu ljudi, a ne samo meni. On je namijenjen vama i svima onima koji su došli do ovoga materijala. Jer, moja su pitanja vaša pitanja.

Želim da se čim prije uključite u ovaj razgovor, jer ono što je ovdje zaista važno nije *moja* priča nego *vaša*. *Vaša* vas je životna priča ovamo dovela. *Vaše* životno iskustvo ono je na što se odnosi ovaj materijal. Inače vi ne biste bili sada ovdje s njim.

Uključimo se stoga u razgovor pitanjem koje postavljam jako dugo: Kako Bog govori i kome? Kad sam upitao to pitanje, evo što mi je stiglo kao odgovor:

Ja govorim svima. Sve vrijeme. Nije pitanje u tome kome Ja govorim nego tko sluša.

Zainteresiran, ja sam Boga upitao da opširnije objasni tu temu. Evo što je Bog rekao:

Prije svega, zamijenimo riječ govoriti izrazom *komunicirati*, priopćiti, javljati. To je mnogo bolja riječ, punija, točnija. Kad pokušavamo govoriti jedan drugome – Ja tebi, ti Meni – odmah smo sputani nevjerojatnim ograničenjem riječi. To je razlog što Ja ne komuniciram samo riječima. Zapravo to činim vrlo rijetko. Najčešći je način moga javljanja putem *osjećaja*.

Osjećaj je jezik duše.

Ako želiš znati što je tebi istina o nečemu, vidi što o tome osjećaš.

Osjećaji se ponekad teško otkrivaju – a često još teže priznaju. Ali, vaše najveće istine sakrivene su u vašim najdubljim osjećajima.

Tajna je kako doprijeti do tih osjećaja. Ja ću vam pokazati kako. Ponovo. Ako ti to želiš.

Rekao sam Bogu da želim, ali da bih sada rado da mi opširnije i potpunije odgovori na moje prvo pitanje. Evo što je Bog rekao:

Ja komuniciram i putem *misli*. Misao i osjećaji nisu isto, premda se mogu javiti istovremeno. U komunikaciji putem misli često se koristim predodžbama i slikama. Zbog toga su misli djelotvornije sredstvo komuniciranja od riječi.

Uz osjećaje i misli, koristim se i *iskustvom* kao snažnim sredstvom priopćavanja.

Napokon, kad podbace i osjećaji, i misli, i iskustvo, Ja se koristim *riječima*. Riječi su zaista najslabije sredstvo priopćavanja. One su najpogodnije da se krivo protumače, najčešće se pogrešno shvate.

A zašto je tome tako? To je zbog onoga što riječi zapravo jesu. One su jednostavno izgovor, *zvukovi koji predstavljaju osjećaje*, misli i iskustvo. One su simboli. Znakovi. Oznake. One nisu Istina. One nisu prave stvari.

Riječi vam mogu pomoći da nešto razumijete. Iskustvo vam omogućava da znate. Ipak, ima stvari koje ne možete iskusiti. Stoga sam vam dao druga sredstva da spoznate. Ona se zovu osjećaji. I misli, također.

Vrhunska je ironija u tome da ste svi vi pridali toliko mnogo važnosti Riječi Božjoj, a tako malo iskustvu.

Ustvari, iskustvu pridajete tako malo važnosti da, čim se vaše iskustvo Boga razlikuje od onoga što ste o Bogu čuli, automatski odbacujete iskustvo i priklanjate se riječima, a trebalo bi biti upravo obratno.

Vaše iskustvo i vaši osjećaji o nekoj stvari predstavljaju ono što vi činjenično i nagonski znate o toj stvar. Riječi mogu samo težiti prema tome da simboliziraju ono što znate, a često mogu pobrkati to što znate.

To su, dakle, sredstva s pomoću kojih se Ja javljam, ali to nisu načini, jer svi osjećaji, sve misli, sve iskustvo i sve riječi ne dolaze od Mene.

Mnoge su riječi izgovorili drugi u Moje ime. Mnoge misli i mnogi osjećaji izazvani su uzrocima koji nisam Ja izvorno stvorio. Mnoga iskustva proizlaze iz toga.

Izazov je u razlučivanju. Teškoća je u raspoznavanju razlike između poruke koja dolazi od Boga i podataka iz drugih izvora. Razlikovanje je jednostavno ako se primijeni temeljno pravilo:

Moja je uvijek tvoja Najveća Misao, tvoja Najjasnija Riječ, tvoj Najuzvišeniji Osjećaj. Sve što je niže od toga dolazi iz drugog izvora.

Sada zadatak razlikovanja postaje lagan, jer ni učeniku početniku ne bi trebalo biti teško da prepozna Najviše, Najjasnije, Najuzvišenije.

Ali ipak ću ti dati ove smjernice:

Najviša Misao uvijek je ona koja sadrži radost. Najjasnije su Riječi one riječi koje sadrže istinu. Najuzvišeniji je Osjećaj onaj osjećaj koji vi nazivate ljubav.

Radost, istina, ljubav.

To troje može se jedno drugim zamijeniti, i jedno uvijek vodi prema drugome. Nije važno kojim su redom poredane.

Kad smo ovim smjericama utvrdili koje poruke su Moje, a koje su došle iz drugog izvora, jedino pitanje koje preostaje jest hoće li moje poruke biti poslušane.

Većina se mojih poruka ne sluša. Neke zbog toga što se čine pre-dobrima da bi bile istinite. Druge, jer se čine teškima za slijeđenje. Mnoge, jer su jednostavno krivo shvaćene. Većina jer nisu primljene.

Moj je najmoćniji glasnik iskustvo, a čak i njega vi zanemarujete. Njega posebno zanemarujete.

Vaš svijet ne bi bio u sadašnjem stanju samo da ste slušali svoje iskustvo. Rezultat toga što niste poslušali svoje iskustvo jest taj da ga ponovo proživljavate uvijek iznova i iznova. Jer, moja svrha neće biti iskrivljena, niti će moja volja biti zanemarena. Vi ćete *dobiti* poruku. Prije ili kasnije.

Ja vas, međutim, neću prisiljavati na to. Ja vas nikada neću primoravati. Jer, Ja sam vam dao slobodnu volju – moć da radite po svome izboru, Ja vam to nikada neću oduzeti, nikada.

I tako ću vam nastaviti slati iste poruke iznova i iznova, kroz tisućljeća i bez obzira na to u kom se dijelu Svemira budete nalazili. Stalno ću vam slati svoje poruke, dok ih ne prihvatite i usvojite, nazovete ih svojim vlastitima.

Moje poruke doći će u stotinu oblika, u tisuću trenutaka, tijekom milijun godina. Vi ih ne možete propustiti ako ih istinski slušate. Vi ih ne možete zanemarivati, ako ste ih jednom iskreno saslušali. Tako će naša komunikacija početi u iskrenosti. Jer, u prošlosti vi ste samo govorili Meni, molili se Meni, zagovarali nešto, preklinjali Me. Ali sada Ja vama mogu odgovoriti, čak i na način na koji to ovdje radim.

Kako mogu znati da ova komunikacija dolazi od Boga? Kako da znam da to nije vlastita mašta?

U čemu bi bila razlika? Zar ne vidiš da bih Ja mogao jednako lako djelovati kroz tvoju maštu kao i kroz bilo što drugo? Ja ću ti donijeti upravo prave misli, riječi ili osjećaje u bilo kom trenutku, koje odgovaraju točno svrsi kojoj treba, koristeći se jednim sredstvom ili više njih.

Znat ćeš da ove riječi dolaze od Mene, jer ti po svojoj vlastitoj volji nikad nisi govorio tako jasno. Da si ti o tim pitanjima govorio tako jasno, ne bi ih postavljao.

Kome se Bog obraća? Postoje li posebni ljudi? Postoji li posebno vrijeme?

Svi su ljudi posebni i svi su trenuci zlatni. Ne postoji osoba, i ne postoji vrijeme koji su posebniji od drugih. Mnogi ljudi žele vjerovati da se Bog obraća na posebne načine i samo posebnim ljudima. To mnoge ljude odvraća od odgovornosti da saslušaju moje poruke, a kamoli da ih prihvate (što je drugo pitanje), i omogućava im da se pouzdaju u riječ nekoga drugoga po svim pitanjima. Ne morate slušati Mene, jer već ste odlučili da su drugi od Mene čuli nešto o svakoj temi, a vi ćete to slušati od njih.

Slušajući ono što drugi ljudi misle da su čuli da Ja kažem, vi uopće i ne morate razmišljati.

To je najveći razlog da se većina ljudi odvraća od mojih poruka na osobnoj razini. Ako priznaš da prihvaćaš moje poruke izravno, onda si ti odgovoran na njihovo tumačenje. Mnogo je sigurnije i mnogo lakše prihvatiti tumačenje od nekoga drugoga (premda su ti drugi živjeli prije više od 2000 godina) nego tražiti tumačenje za poruke koje možda primaš upravo ovoga trenutka.

Ipak, Ja te pozivam na novi oblik komunikacije s Bogom. Dvosmjerne komunikacije. Zapravo, ti si taj koji je pozvao Mene. Jer, Ja sam došao k tebi, u ovom obliku, upravo sada, kao odgovor na tvoj poziv.

Zašto se čini da neki ljudi, uzmimo naprimjer Krista, čuju više Tvoga obraćanja nego drugi?

Jer su neki ljudi spremni stvarno slušati. Oni su spremni čuti, i oni su spremni ostati otvoreni za komunikaciju čak i onda kada se ona čini strašnom, ili ludom, ili potpuno pogrešnom.

Zar bismo mi trebali slušati Boga čak i onda kad se čini da je ono što se kaže pogrešno?

Naročito kada se čini pogrešnim. Ako misliš da si u svemu u pravu, tko treba razgovor s Bogom.

Hajde radi po onome što znaš. Ali, imaj na umu da svi vi to radite od početka vremena. I vidi u kakvom je stanju svijet. Jasno, nešto ste pogriješili. Očigledno postoji nešto što ne razumijete. Ono što zaista razumijete mora vam se činiti ispravnim, jer »ispravan« je izraz kojim se vi koristite da označite nešto s čim se slažete. Ono što ste propustili činiti će vam se, stoga, u početku »pogrešnim«.

Jedini je način da se krene naprijed da se zapitate: »Što bi se dogodilo kad bi sve ono za što sam Ja mislio da je 'pogrešno' bilo zapravo 'ispravno'?« Svaki veliki znanstvenik to zna. Kad nešto što znanstvenik radi ne pokaže rezultat, znanstvenik odbaci sve pretpostavke i počne ispočetka. Sva velika otkrića ostvarena su voljom i sposobnošću, a ne *da bi se bilo u pravu*. A to nam je i ovdje potrebno.

Ne možeš spoznati Boga dok ne prestaneš sebi govoriti da si već spoznao Boga. Ne možeš čuti Boga dok ne prestaneš misliti da si već čuo Boga.

Ne mogu ti priopćiti Moju istinu dok Mi ti ne prestaneš priopćavati svoju.

Ali moja istina o Bogu dolazi od Tebe.

Tko to kaže?

Drugi.

Koji drugi?

Vođe. Propovjednici. Rabini. Svećenici. Knjige. Biblija, zaboga!

To nisu izvori koje treba slušati.

Nisu?

Ne.

A koji jesu?

Slušaj svoje osjećaje. Slušaj svoje Najviše Misli. Slušaj svoje iskustvo. Kad god se nešto od toga razlikuje od onoga što su te učili tvoji učitelji, ili si čitao u svojim knjigama, zaboravi riječi. *Riječi su najnepouzdaniji prenosioci Istine.*

Ima toliko toga što Ti želim reći, toliko toga što bih želio pitati. Ne znam gdje da počnem.

Naprimjer zašto se Ti ne otkriješ? Ako zaista postoji Bog, a Ti si On, zašto se ne otkriješ na način koji mi svi možemo razumjeti?

Ja sam to učinio iznova i iznova. To činim ponovo upravo sada.

Ne. Mislim na način otkrivanja koji je nepobitan; koji se ne može negirati.

Kao naprimjer?

Da se sada pojaviš pred mojim očima.

Ja to i činim upravo sada.

Gdje?

Svagdje kamo pogledaš.

Ne, ja mislim na neosporan način. Na način koji nijedan čovjek ne može poreći.

Kakav bi to bio način? U kom obliku bi ti želio da se Ja pojavim?

U obliku koji zapravo imaš.

To bi bilo nemoguće, jer Ja nemam oblik koji ti razumiješ. Ja mogu uzeti oblik koji bi ti mogao razumjeti, ali bi onda svatko pretpostavljao da je to što je vidio jedan i jedini oblik Boga, a ne da je to samo jedan od mnogo oblika u kojima se pojavljuje Bog.

Ljudi vjeruju da sam Ja onakav kakvim Me oni vide, a ne onakav kakvoga ne vide. Ali Ja sam Veliko Nevidljivo, a ne ono što sam u nekom određenom trenutku. U određenom smislu Ja sam ono što nisam. Ja dolazim iz nepostojanja i tamo se uvijek vraćam.

Ipak, kada dolazim u jednom određenom obliku ili nekom drugome – u obliku u kojemu mislim da Me ljudi mogu shvatiti – ljudi Mi pripisuju taj oblik zauvijek.

I kad bih se pojavio u bilo kojem drugom obliku, nekim drugim ljudima, prvi bi rekli da se drugima nisam pojavio, jer nisam tim drugima izgledao onako kao što sam izgledao prvima, niti sam im rekao iste stvari, pa stoga – jesam li to mogao biti Ja?

Vidiš, dakle, nije važno u kom obliku ili na koji način se Ja otkrivam – koji god način izaberem i koji god oblik uzmem, ništa neće biti nepobitno.

Ali, da učiniš nešto što bi dokazalo istinu o tome tko si Ti, izvan svake sumnje...

... Još ima onih koji bi rekli da je to vražje djelo ili jednostavno nečija mašta. Ili bilo što drugo osim Mene. Kad bih se Ja pokazao kao svemogući Bog, Kralj Neba i Zemlje i pokrenuo planine da to dokažem, postoje oni koji bi rekli: »To mora da je sotona.«

A tako i treba biti. Jer, Bog ne otkriva Boštvo Boštvu kroz vanjsko opažanje, nego kroz unutarnje iskustvo. A kad unutarnje iskustvo otkrije Boštvo, vanjsko opažanje nije potrebno. A ako je vanjsko opažanje potrebno, unutarnje iskustvo nije moguće.

Ako je, dakle, otkrivanje potrebno, ne može ga se imati, jer čin je traženja izjava da ono ne postoji; da ništa od Boga sada nije otkriveno. Takva izjava proizvodi iskustvo. Jer, tvoja je misao o nečemu *kreativna*, a tvoja je riječ *produktivna*, a tvoja misao i tvoja riječ zajedno su veličanstveno djelotvorne u rađanju tvoje stvarnosti. Stoga ćeš iskusiti da se Bog sada nije prikazao, jer da Bog jest, ti ne bi tražio da Bog bude.

Znači li to da ja ne mogu tražiti ništa od onoga što želim? Želiš li reći da kad za nešto molimo, time to zapravo udaljavamo od sebe?

To je pitanje koje se postavlja od davnina – a odgovor je na njega dan svaki put kad je ono postavljeno. Ipak, vi niste čuli odgovor ili to ne želite vjerovati.

Odgovor na pitanje dan je opet, u današnjim uvjetima i današnjim jezikom ovako:

Nećeš imati ono što tražiš, niti možeš imati išta što želiš. To je zato što je sâm tvoj zahtjev izjava neimanja, a tvoj izričaj da želiš neku stvar, djeluje samo zato da stvori to određeno iskustvo – želje nje – u tvojoj stvarnosti.

Ispravna molitva, stoga, nikada nije ponizno preklinjanje, nego molitva zahvalnosti.

Kada zahvaljuješ Bogu unaprijed za ono što si odabrao iskusiti u svojoj stvarnosti, ti zapravo priznaješ da je on tamo... *zaista*. Zahvalnost je stoga najsnažnija izjava Bogu; potvrda da sam Ja odgovorio čak i prije nego što si ti pitao.

Stoga nikad nemoj ponizno moliti. *Cijeni, poštuj.*

A što ako sam ja Bogu unaprijed za nešto zahvalan, a to se ne ostvari? To može dovesti do razočaranja i gorčine.

Zahvalnost se ne može koristiti kao sredstvo s pomoću kojega će se manipulirati Bogom; sredstvo s pomoću kojega će se zavaravati

Svemir. Ne možeš lagati sebi. Tvoj um zna istinu tvojih misli. Ako govoriš: »Hvala Bože za to i to«, znajući sve to vrijeme da to ne postoji u tvojoj sadašnjoj stvarnosti, ne možeš očekivati od Boga da bude manje jasan od tebe i da ti to stvori.

Bog zna što ti znaš, a što ti znaš ono je što se pojavljuje kao tvoja stvarnost.

Ali, kako onda ja mogu biti iskreno zahvalan za nešto što znam da ne postoji?

Vjerom. Makar ti vjera bila veličine sjemenke gorušice, pokretat ćeš planine. Spoznat ćeš da je tamo, jer Ja sam rekao da je tamo, jer Ja sam rekao da ću čak i prije nego što upitaš odgovoriti, jer Ja sam rekao i rekao ti to na svaki prihvatljivi način, kroz svakog učitelja, da što god izabereš, izabirući to u Moje Ime, ostvarit će se.

Ali, mnogi ljudi kažu da su njihove molbe ostale neuslišane.

Nijedna molitva – a molitva nije ništa drugo nego svesrdna izjava o nečemu što je tako – ne ostaje neuslišana. Svaka molitva – svaka misao, svaka izjava, svaki osjećaj – kreativna je. Do onog stupnja do kojega se to gorljivo smatra istinom, do toga stupnja će se to pokazati u vašem iskustvu.

Kad se kaže da molitva nije uslišana, u stvarnosti se desilo to da je najgorljivija misao, ili riječ ili osjećaj, postala *djelotvorna*. Ali ono što moraš znati – a u tome je tajna – jest da iza misli uvijek postoji misao koja se može nazvati Pokroviteljska Misao, odnosno, kontrolna misao.

Ako, stoga, moliš i ponizno preklinješ, čini se da imaš manje izgleda da doživiš to što misliš da je tvoj izbor, jer Pokroviteljska Misao iza svake ponizne molbe jest ta da sada *nemaš to što želiš*. *Da Pokroviteljska Misao postaje tvoja stvarnost.*

Jedina Pokroviteljska Misao koja bi mogla prevladati tu misao je misao u vjeri da će Bog *uslišati baš svaku molbu*. Neki ljudi u to vjeruju, ali samo malobrojni.

Postupak molitve postaje mnogo lakši kad čovjek, umjesto da vjeruje da će Bog uvijek reći »da« na svaku molbu, intuitivno shvati da sama *molba nije potrebna*. *Tada je molitva – molitva zahvalnosti*. *To uopće nije molba, nego izjava zahvalnosti za nešto što je tako.*

Kada kažeš da je molitva izjava o nečemu što je tako, želiš li reći da Bog ne čini ništa; da je sve što se događa nakon molitve rezultat djelovanja te molitve?